

Arrest

nr. 93 363 van 12 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat N. VERBEKE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 2 juni 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 4 juni 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 13 augustus 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 14 augustus 2012 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn te Dunkwa op (...) 1986. U woonde op jonge leeftijd te Mampong, en verhuisde naar Dunkwa waar u opgroeide en school liep. Op negentienjarige leeftijd had u voor de eerste maal seksuele betrekkingen met een andere man

die tijdens zijn vakanties te Dunkwa met u een kamer deelde. Elke keer dat deze man op vakantie was te Dunkwa, gingen jullie door met de homoseksuele betrekkingen. Een tweetal jaar geleden ontmoette u N.(...) K.(...), die uit Kumasi naar Dunkwa kwam en met wie u een homoseksuele relatie begon. Op 29 april 2012 werd N.(...) K.(...) gearresteerd door de politie. De politie kwam ook naar uw winkel te Dunkwa om u te arresteren. U was op dat moment niet in uw winkel aanwezig en uw broer waarschuwde u dat u door de politie gezocht werd. U vluchtte daarop naar Accra en verbleef er bij uw vriend D.(...), die u aanraadde het land te verlaten. Laatstgenoemde bracht u in contact met iemand die in de haven werkte, en bereid was u te helpen om Ghana te verlaten. U verliet Ghana op 1 mei 2012 per schip, en kwam op 22 mei 2012 aan in Griekenland. Daar poogde u asiel aan te vragen, maar u werd niet geselecteerd door de Griekse politie. Te Griekenland ontmoette u de broer van N.(...) K.(...), die u bedreigde, en u besloot daarop Griekenland te verlaten. Op 29 mei 2012 verliet u Griekenland per schip, en u kwam in België aan op 2 juni 2012. U vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 4 juni 2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient vermeld dat u enkele verklaringen aflegde die ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde homoseksuele relatie met N.(...) K.(...).

Gevraagd hoe oud uw partner N.(...) K.(...) is, antwoordde u dat u denkt dat u ouder bent dan hem en u voegde eraan toe te denken dat hij 24 jaar is (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). Gevraagd of uw partner broers of zussen heeft, antwoordde u bevestigend en voegde u eraan toe dat u hun namen niet kent (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). Op een eerder moment tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u evenwel dat u in Griekenland de broer van N.(...) K.(...) ontmoette, hij steeds terugkwam naar de plaats in Griekenland waar u woonde, hij u kende en u bedreigde, en u daarom Griekenland had verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 10 en 13). Dat u op een later moment tijdens het gehoor op het CGVS geen enkele naam wist te vermelden van broers of zussen van uw partner N.(...) K.(...), doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Gevraagd of N.(...) K.(...) naar school ging, antwoordde u bevestigend en voegde u eraan toe dat u niet weet waar hij naar school ging (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). Gevraagd naar de interesses van uw partner, wist u enkel te vermelden dat hij goed voetbal speelde. Gevraagd of u ooit vrienden van hem ontmoette, antwoordde u dat hij geen goede vrienden had, en voegde u eraan toe dat u het althans nooit zag (zie gehoorverslag CGVS, p. 28). Gevraagd of u wat kunt vertellen over dingen die gebeuren tijdens jullie relatie, een anekdote of gebeurtenis die u zich herinnert, antwoordde u dat u zich interesseerde in uw beroep als handelaar, en uw partner soms meeging wanneer u naar Accra of Kumasi ging. Wanneer de vraag u opnieuw gesteld werd, antwoordde u – opnieuw de vraag ontwijkend – dat u nooit een leuke tijd had en het in Ghana niet is zoals in Europa, waar men hand in hand kan lopen. Gevraagd of u zich dan niets kan herinneren dat u samen met hem deed, gezien uw twee jaar durende relatie, verklaarde u dat jullie nooit echt iets samen deden en u zich op uw zaak richtte. U voegde eraan toe dat, wanneer er geen klanten waren, jullie wel televisie keken en praten, maar dat jullie nooit samen uitgingen (zie gehoorverslag CGVS, p. 29). Het dient vastgesteld dat de onwetendheid uwentwege omtrent de persoonlijke achtergrond van uw – door u geopperde – homoseksuele partner N.(...) K.(...), en het onvermogen uwentwege ook maar iets te vertellen over de tijd die jullie als koppel doorgebracht zouden hebben – omdat u zich, zo u beweerde, meer interesseerde in uw zaak – ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de door u geopperde homoseksuele relatie met N.(...) K.(...).

Voorts dient opgemerkt dat u meerdere verklaringen aflegde die fundamenteel afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw – door u beweerde – homoseksuele geaardheid.

Gevraagd wanneer u zich voor het eerst aangetrokken voelde tot mannen, antwoordde u dat dit op uw 19 jaar was, en dat u gevoelens had voor mannen wanneer u voor de eerste keer seks had met een man (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). U verklaarde verder dat u zich niet aangetrokken voelde tot mannen voordat u seks had met K.(...) O.(...) op negentienjarige leeftijd, en dat het dan pas uitkwam. U verklaarde dat K.(...) O.(...) u een relatie voorstelde toen hij zijn vakantie doorbracht bij u te Dunkwa. Gevraagd hoe jullie er toe kwamen een homoseksuele relatie te beginnen, en hoe K.(...) O.(...) over dat onderwerp begon, antwoordde u eerst ontwijkend dat, toen hij op vakantie kwam, hij u toonde hoe u het moet doen. Gevraagd hoe hij dan dat bij dat onderwerp kwam, verklaarde u de vraag niet te begrijpen. Wanneer u de vraag een derde keer werd gesteld, antwoordde u – bijzonder summier – dat hij u zei dat relaties met mannen goed waren en dat, als jullie het zouden doen, het nooit gedaan zou zijn. Gevraagd hoe u reageerde, de eerste keer dat hij daarover begon, antwoordde u ontwijkend – en tevens opmerkelijk – dat u er niet op lette, maar hij het bleef herhalen en u dan betrokken geraakte

(zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Opnieuw gevraagd hoe u reageerde, de eerste keer dat K.(...) O.(...) met u praatte over relaties met mannen, antwoordde u vaagweg – en tegenstrijdig aan uw verklaring dat u er niet op lette – dat u eerst verontrust was, maar dat u, omdat hij erover doorging, zijn zienswijze accepteerde. Gevraagd wat u hem zei, toen hij u de eerste keer vertelde over relaties tussen mannen, ontweek u de vraag en verklaarde u dat hij u uitlegde hoe dat werkt, relaties tussen mannen, en dat ‘uw geest er dan op kwam’. Gevraagd hoeveel tijd er was tussen het moment dat K.(...) O.(...) over homoseksuele relaties begon, en het moment waarop jullie voor het eerst seks hadden, verklaarde u dat het binnen een week gebeurde. Gevraagd wat u dan van gedacht deed veranderen, gezien uw verklaring dat u eerst verontrust was, antwoordde u dat hij u toonde hoe het te doen en het maar bleef herhalen, en u daarom van gedacht veranderde en jullie seks hadden. U verklaarde dat u seks had in de kamer van K.(...), en gevraagd of u dan niet bang was betrapt te worden door de ouders van K.(...), antwoordde u ontkennend en voegde u eraan toe dat u daar nooit aan had gedacht (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Gevraagd of u het ooit moeilijk had om uw eigen homoseksualiteit te aanvaarden, antwoordde u ontkennend en voegde u eraan toe dat u er nooit problemen mee had sinds u homo werd. Gevraagd wat er door uw geest ging toen u aan een homoseksuele relatie begon, en of u zich dan geen vragen stelde bij uw geaardheid – gezien uw verklaringen dat u niet wist wat het was – antwoordde u dat u er niet aan dacht, u er reeds mee begonnen was, en u zichzelf dus geen vragen stelde (zie gehoorverslag CGVS, p. 22).

Het dient opgemerkt dat uw verklaringen allerminst doorleefd overkomen. Dat u, toen K.(...) O.(...) u voor het eerst een homoseksuele relatie voorstelde, eerst verklaarde dat u er niet op lette, en u daarna verklaarde dat u verontrust was maar u er toch op inging omdat hij het maar bleef herhalen, is – naast het feit dat beide verklaringen manifest tegenstrijdig zijn – een allerminst aannemelijke verklaring, die tevens getuigt van een volledig gebrek aan enig doorleefd karakter. Dat u zich voorheen nooit tot mannen aangetrokken voelde, en u homoseksuele betrekkingen aanging omdat K.(...) O.(...) ‘het maar bleef herhalen’, en u dan plots beseftte dat u zich aangetrokken voelde tot mannen, is een danig simpele en onaannemelijke verklaring, die elk aspect van doorleefdheid mist. Dat u over dergelijke zaken zo weinig nagedacht zou hebben, en u zich daarbij geen enkele vraag gesteld zou hebben ‘omdat u er reeds mee begonnen was’, is dan ook helemaal niet geloofwaardig.

U verklaarde dat u er geen enkel idee van had dat homoseksualiteit niet aanvaard wordt door de Ghanese maatschappij, en dat u zich niet beseftte dat het beoefenen van homoseksualiteit u in de problemen zou kunnen brengen (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Gevraagd wanneer u beseftte dat homoseksualiteit een probleem kan zijn in Ghana, verklaarde u dat u dat beseftte toen A. M. zei dat iedereen die aan homoseksuele betrekkingen doet, gearresteerd moet worden (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). U verklaarde dat u op dat moment de leeftijd van 24 à 25 jaar had. Gevraagd wat u dacht op het moment dat u beseftte homoseksueel te zijn, en in een land te leven waar dit niet geaccepteerd wordt, verklaarde u dat u verontrust was, en, toen u de aankondiging hoorde, u reeds wist dat u homoseksueel was, en het u niet kon schelen (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Gevraagd of u uw verklaring dat ‘u het niet kon schelen’ wat meer zou kunnen uitleggen, antwoordde u dat u het eerst serieus nam, maar omdat u het niet kon stoppen, u het vergat. Gevraagd hoe u uw toekomst in Ghana zag, wetende dat u homo bent en beseffend dat dit een probleem kan zijn in Ghana, antwoordde u, nadat de vraag u tot tweemaal toe werd herhaald, bijzonder summier en vaag dat u misschien gearresteerd zou worden, en dat u homo bent en dat zal blijven (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Gevraagd hoe u N.(...) K.(...) leerde kennen, verklaarde u dat hij naar Dunkwa kwam, u hem tegenkwam, en u direct ziet wanneer een man homo is (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). Gevraagd hoe u dat dan zag antwoordde u dat je het kan zien aan de manier van lopen, en door het feit dat ze zich distantiëren van vrouwen. Gevraagd of u wat meer kunt vertellen over uw eerste ontmoeting met N.(...) K.(...), antwoordde u ontwijkend dat, toen u hem ontmoette, u geïnteresseerd was in hem, en het ok voelde wanneer u met hem naar bed ging. Wanneer u de vraag tot driemaal toe herhaald werd, antwoordde u dat u hem de eerste keer zag toen hij in uw winkel dingen kwam kopen. U verklaarde verder dat, tijdens een van zijn bezoeken, u de moed vond om hem te vragen of hij een vriendin had. U had daarna een lang gesprek met hem, en hij zei u dat hij homoseksualiteit bedreef in Kumasi, hij ervan verdacht werd homoseksualiteit te bedrijven, en hij daarom vertrokken was uit Kumasi. U verklaarde op een eerder moment tijdens het gehoor op het CGVS dat u niet wist dat homoseksualiteit een probleem is in Ghana, toen u N.(...) K.(...) ontmoette (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). U verklaarde, eveneens op een eerder moment tijdens het gehoor op het CGVS, dat toen N. K. u vertelde dat zijn ouders erachter gekomen waren dat hij homoseksueel was, hij u zei dat er een onderzoek zou komen om alles te weten, en dat slecht zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 15).

Dat u pas een vijf à zes jaar nadat u aan homoseksuele betrekkingen begon, zou beseft hebben dat homoseksualiteit mogelijks problematisch kan zijn in Ghana, weet geenszins te overtuigen. Gegeven de homofobe houding van de Ghanese maatschappij – een houding waar u zelf op verschillende momenten naar verwees – is het allerminst geloofwaardig dat u zich pas beseftte dat homoseksualiteit

een probleem kan vormen in Ghana, een vijf à zes jaar nadat u met homoseksuele betrekkingen begon. Dat het u, wanneer u dit wel beseftte, niet kon schelen 'omdat u toch al homo was', toont bovendien het reeds aangetoonde volledige gebrek aan doorleefdheid van uw verklaringen. Daarnaast verklaarde u dat, wanneer u N.(...) K.(...) ontmoette en u hem de eerste keer vroeg of hij een vriendin had, hij u vertelde dat hij Kumasi verliet omdat hij van homoseksuele activiteiten verdacht werd, en indien dit zou uitkomen, dit slecht zou zijn voor hem – hetgeen op z'n minst een indicatie zou moeten vormen dat homoseksualiteit een probleem kan zijn in de Ghanese samenleving. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er geen enkel geloof gehecht kan worden dat u zich pas op uw 24 à 25 jaar beseft zou hebben dat homoseksualiteit een probleem kan vormen in Ghana. Daarnaast dient opgemerkt dat uw verklaring dat u pas op uw 24 à 25 jaar oud, beseftte dat homoseksualiteit problematisch kan zijn in Ghana, enkel bijdraagt aan het volledig niet doorleefde karakter van het geheel van uw verklaringen betreffende de door u geopperde homoseksuele geaardheid – immers: van iemand die als homoseksueel opgroeit in een homofobe maatschappij als de Ghanese, is het allerm minst onredelijk te verwachten dat deze toch redelijk snel zou begrijpen dat de maatschappij zijn geaardheid niet aanvaardt.

U verklaarde dat u, nadat u Dunkwa ontvluchtte, naar Accra ging bij uw vriend D.(...) aan wie u uw verhaal vertelde (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd of D.(...) reeds wist van uw relatie met N.(...) K.(...), antwoordde u dat hij het niet wist (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd of hij wist dat u relaties had met mannen, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of u, voordat u D.(...) vertelde dat u homo bent, reeds zijn perspectief met betrekking tot homoseksualiteit kende, antwoordde u ontwijkend dat hij ongerust was toen u het hem zei. Wanneer u de vraag tot tweemaal toe herhaald werd, antwoordde u dat u niet wist wat hij daarover dacht, en u voegde eraan toe dat hij u zei dat, indien hij het geweten had, hij u niet toegelaten zou hebben dat u bij hem kwam slapen wanneer u van Dunkwa kwam. Het dient opgemerkt dat het feit dat u, nadat u Dunkwa verliet omdat u gezocht werd door de politie omwille van uw homoseksuele relatie, zomaar aan uw vriend D.(...) vertelde dat u homoseksueel bent en gezocht wordt door de politie omwille van de homoseksuele relatie die u onderhield met Kwame Nana, het reeds aangetoonde niet doorleefde karakter van uw verklaringen, verder bevestigt. Gegeven het feit dat u vluchtte voor de door u opgeworpen daden van vervolging, kan worden verwacht dat u geen daden zou stellen, waarvan het niet onwaarschijnlijk zou zijn te verwachten dat ze uw problemen enkel zouden vergroten. Het is immers allerm minst onredelijk te verwachten dat iemand, die omwille van zijn geaardheid en relatie, door de autoriteiten wordt gezocht en vervolgd, niet zonder meer aan een derde deze geaardheid en relatie zou opbiechten, zonder te weten welke reactie verwacht kan worden.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan geen enkel geloof gehecht worden aan de door u geopperde homoseksuele relatie, noch aan de door u geopperde homoseksuele geaardheid. Er kan derhalve evenmin enig geloof gehecht worden aan de door u opgeworpen vervolgingsfeiten

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde geboorteakte, wijzigt bovenstaande vaststellingen niet. De geboorteakte die u voorlegt, bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Gezien u zelf verklaarde dat er foutieve informatie vermeld staat op de betreffende geboorteakte – zoals de naam van de informant, de religie van uw vader, en uw eigen geboortedatum – en de persoon die de geboorteakte voor u aanvraagde, enkel uw naam en geboortedatum verklaarde, betaalde en verder geen enkel document ter staving diende voor te leggen (zie gehoorverslag CGVS, p. 12 en 17), kan geen enkele bewijskracht aan dit document verleend worden. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit dan ook niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging.

2.1. Blijkens de titel van zijn verzoekschrift vordert verzoeker de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld en er zal enkel tot vernietiging worden overgegaan in de gevallen dat er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Tevens stelt verzoeker een manifeste beoordelingsfout vast. Verzoeker meent dat zijn homoseksuele relatie met N. K. omwille van diverse details die eigenlijk weinig terzake doen in vraag wordt gesteld. Aangaande de leeftijd van zijn vriend, merkt verzoeker op dat hij evenmin de geboortedatum van zijn eigen broer en zus kent, hetgeen niet verdacht is aangezien men in Afrika minder belang hecht aan precieze geboortedata en leeftijden en aangezien volgens verzoeker ook rekening dient te worden gehouden met het feit dat hij slechts tot ongeveer 14 jaar naar school is geweest. Verder merkt verzoeker op dat hij niet weet wat er is fout gelopen tijdens het interview, maar dat hij wel degelijk de namen kent van de broers en zus van N. K: het betreft K. A. en K. S, terwijl de zus E. heet, zo beweert verzoeker. Ook verduidelijkt hij dat het K. S. was die hem in Griekenland bedreigde omdat zijn broer was gearresteerd in Ghana in verband met hun homoseksuele relatie. Daarnaast stipt verzoeker aan dat N. K. afkomstig was uit Kumasi, terwijl verzoeker in Dunkwa verbleef. Het is volgens hem dan ook logisch dat hij niet weet naar welke school hij ging, vermits Kumasi een zeer grote stad is die verzoeker niet zo goed kent. Verzoeker wijst er tevens op dat hij waarheidsgetrouw vertelde dat zijn vriend graag voetbal speelde. Het feit dat N. K. weinig vrienden had in Dunkwa is volgens verzoeker logisch aangezien hij uit Kumasi afkomstig was en eigenlijk enkel verzoeker kende. Verzoeker stelt dat N. K. hem hielp in de winkel zodat hun samen zijn niet verdacht leek. Verder bleven ze veel binnen om samen tv te kijken en te praten omdat het te veel zou opvallen al ze zich dikwijls samen buiten vertoonden. Volgens verzoeker is deze voorzichtige houding zeer goed te begrijpen gezien de reacties van de Ghanese regering en de maatschappij, waardoor hij niet openlijk kon uitkomen voor zijn geaardheid zoals dit in Europa het geval is. Verzoeker verwijst naar het "*Kylie Minogue*"-arrest van het Britse Hoogerechtshof, waarover hij informatie in bijlage aan zijn verzoekschrift heeft gevoegd en waarin gesteld wordt dat homo's het recht hebben om in een publieke ruimte openlijk te kunnen leven en als zodanig naar een concert van Kylie Minogue moeten kunnen gaan kijken. Ook het Noorse Hoogerechtshof stelde volgens verzoeker dat een asielzoeker, wanneer hij niet openlijk als holebi kan leven in zijn land van herkomst, recht heeft op asiel en hij voegt hierover eveneens informatie toe als bijlage bij zijn verzoekschrift. Tevens refereert verzoeker aan een uitspraak van staatssecretaris De Block waarin zij aangeeft dat de seksuele geaardheid een officieel criterium wordt om een asielaanvraag goed te keuren. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal onzorgvuldig te werk ging door geen rekening te houden met de moeilijkheden om als homo in Ghana te leven en homoseksuele relaties aan te gaan. Vervolgens haalt verzoeker aan dat het moeilijk is om te bewijzen dat hij homoseksueel is. Verzoeker stelt dat hij zich voor het bereiken van zijn 19-jarige leeftijd en de ontmoeting met K. O, niet bewust was van zijn geaardheid. Verzoeker stelt dat hij, toen hij met deze persoon in dezelfde kamer sliep, aanvankelijk niet wilde ingaan op diens voorstellen en moeilijk kon vatten dat mannen met andere mannen sliepen, maar dat K. O. erover bleef praten, waardoor verzoeker van gedacht veranderde. Volgens verzoeker wordt hieruit ten onrechte afgeleid dat er sprake is van manifeste tegenstrijdigheden. Verzoeker duidt zijn jonge leeftijd aan als reden waarom hij zich nog geen vragen stelde over mogelijke gevaren. Hij beweert dat hij zich daarvan slechts op latere leeftijd en na de homofobe uitspraken van de (thans overleden) president van Ghana bewust werd. Het door de commissaris-generaal aangehaalde gebrek aan doorleefdheid is onjuist en

houdt volgens verzoeker geen rekening met zijn jeugdige leeftijd en zijn onvoldoende scholing en met het feit dat hij slechts op latere leeftijd geconfronteerd werd met homofobe uitlatingen in de pers en acties vanwege de politie. Verzoeker deelt ook terloops mee dat hij inmiddels contact heeft genomen met de organisatie "Why me", een vereniging voor holebi's en transgenders uit Zwart-Afrika en dat hij heeft afgesproken met de verantwoordelijke A. A, waarvan verzoeker enkele citaten weergeeft en een stavingsstuk als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt. Verzoeker geeft aan dat hij op de maandelijkse bijeenkomsten van deze organisatie aanwezig zal zijn en tevens D. H. zal contacteren die sociaal begeleider is van LGBTI (lesbische -, gay -, biseksuele -, transgender- en interseksuele) -problemen bij Fedasil. Vervolgens citeert verzoeker *in extenso* een Franstalig arrest van de RvV van maart 2011 over een homoseksuele man uit Senegal (RvV 23 februari 2011, nr. 56 585), waarna verzoeker aanstipt dat er bij hem sprake was van een evolutie, waarbij hij eerst niet wist dat hij homo was en er gevaren bestonden en dat hij zich hiervan slechts bewust werd nadat de president zich tegen homoseksualiteit kantte en dit in de pers aan bod kwam. Verzoeker wijst er ook op dat de homofobie in Ghana de laatste jaren is gestegen, waarbij hij de tekst van een internetartikel aanhaalt. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met de evoluties bij verzoeker zelf en in de Ghanese maatschappij die de laatste jaren meer homofob is geworden, waardoor de beslissing onzorgvuldig is. Verzoeker beweert dat hij in Accra een zeer goede vriend D. had, die hetero was en gehuwd en niet wist dat verzoeker homo was. D. heeft hem zeer goed geholpen, maar was niet gelukkig toen hij vernam dat hij homo was en daarom gezocht werd. Hij heeft dus, zo vervolgt verzoeker, geen inschattingsfout gemaakt, omdat D. weliswaar niet opgezet was met de mededeling, maar verzoeker toch geholpen heeft en tot op heden een goede vriend blijft. Volgens verzoeker kan hieruit niet geconcludeerd worden dat zijn verhaal ongeloofwaardig is.

Eveneens meent verzoeker dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet onderbouwd en onvoldoende gemotiveerd is. Verzoeker zou hiervoor, zo stelt hij, minstens in aanmerking moeten komen tot de situatie in Ghana minder homofob is geworden, de wetgeving is gewijzigd en de strafbaarheid van homoseksualiteit is afgeschaft. Verzoeker wijst erop dat de homo's in Ghana hun adem inhouden in verband met de uitspraak van de commissie tot herziening van de grondwet, zoals verzoeker op grond van een stuk in bijlage bij zijn verzoekschrift beweert, omdat het mogelijk is dat Ghana zijn wetgeving onder internationale druk aanpast. Volgens verzoeker had het Commissariaat-generaal met deze situatie in Ghana rekening moeten houden in zijn motivering.

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een arrest toe van 2010 van het Britse Supreme Court over een Iraanse en een Kameroenese homoseksueel samen met een internetartikel van Het Laatste Nieuws, een internetartikel uit De Wereld Morgen en een tekst uit Lesbian/Gay Law Notes hierover. Daarnaast voegt verzoeker in bijlage een internetartikel toe van Zizo-online over een uitspraak van het Noorse Hooggerechtshof en een artikel uit De Standaard waarin staatssecretaris De Block seksuele geaardheid als een officieel criterium aanmerkt om asielaanvragen goed te keuren. Vervolgens voegt verzoeker een afschrift van een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe van 23 februari 2011 aangaande een Senegalese asielzoeker, een artikel uit De Magneet over de vereniging 'Why me', een visitekaartje van D. H. die bij Fedasil ondersteuning biedt bij LGBTI-issues, een Franstalig internetartikel over de homofobie in Ghana, een Engelstalig uittreksel van een paper over chantage en afpersing van holebi's in Ghana, een internetartikel van koaci.com over de herziening van de Grondwet in Ghana, internetteksten over Ghana van de International Lesbian, Gay, Bisexual, Trans and Intersex Association en een tekst van de Afriscoop waarin de (thans overleden) president zich verzette tegen de legalisering van homoseksualiteit. Tenslotte voegt verzoeker een Operational Guidance Note toe van het UK Home Office met betrekking tot Ghana.

3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291). Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, waarbij de Raad daarenboven opmerkt dat dit wetsartikel over de weigering tot inoverwegingname van een herhaalde asielaanvraag van de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet dienstig kan worden aangevoerd tegen een beslissing over de gegrondheid van een eerste asielaanvraag die door de commissaris-generaal wordt getroffen.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen,

zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt gewezen op enkele verklaringen van verzoeker die ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door hem geopperde homoseksuele relatie met N. K. Hierbij stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker enkel vermoedens heeft over de leeftijd van zijn partner en de namen van de broers en zussen van zijn partner niet kent. Nochtans zou verzoeker verklaard hebben door de broer van zijn partner bedreigd te zijn in Griekenland, waarop verzoeker Griekenland verlaten heeft, waardoor het feit dat hij er geen naam van kan noemen afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. De commissaris-generaal stelde ook vast dat verzoeker niet wist waar N. K. naar school ging en kon buiten het feit dat hij graag voetbal speelde, geen enkele interesse van zijn partner vermelden. Tevens wordt in de beslissing gewezen op het feit dat verzoeker verklaarde dat hij nooit vrienden van zijn partner had ontmoet en dat hij geen anekdote kan vermelden die hij samen met zijn partner heeft beleefd. De commissaris-generaal besluit uit de onwetendheid van verzoeker over zijn homoseksuele partner tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn relatie.

Verder wordt in de beslissing gewezen op de weinig doorleefde verklaringen van verzoeker over zijn seksuele geaardheid. Zo verklaarde verzoeker dat hij zich voor het eerst aangetrokken voelde tot mannen toen hij voor de eerste keer seks had met K. O. op 19-jarige leeftijd nadat deze hem gezegd had dat relaties met mannen goed waren, waarna verzoeker verklaarde dat hij aanvankelijk verontrust was, maar zijn zienswijze accepteerde omdat hij erop doorging. Tevens bleek er slechts een week verlopen te zijn tussen het moment waarop K. O. over homoseksuele relaties begon en het moment waarop hij en verzoeker voor het eerst seks hadden. In de bestreden beslissing wordt ook de verklaring van verzoeker vermeld dat hij er nooit bij stilgestaan had dat hij door de ouders van K. O. betrappt zou kunnen worden. Tevens wijst de commissaris-generaal op het feit dat verzoeker verklaarde nooit problemen te hebben gehad om zijn homoseksualiteit te aanvaarden en zich daar nooit vragen bij stelde. Uit deze vaststellingen besluit de commissaris-generaal dat de verklaringen van verzoeker over zijn geaardheid geen doorleefd karakter hebben.

Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker geenszins weet te overtuigen waar hij stelt dat hij pas vijf à zes jaar nadat hij aan homoseksuele betrekkingen begon, zou beseft hebben dat homoseksualiteit mogelijks problematisch kan zijn in Ghana, hetgeen niet aannemelijk is in de homofobe Ghanese maatschappij.

Tevens wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoeker zijn homoseksuele geaardheid en zijn relatie opbiechtte aan zijn vriend D, zonder dat hij diens standpunt dienaangaande kende, hetgeen een enorm risico inhoudt.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen wordt door de commissaris-generaal besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker geopperde seksuele geaardheid en zijn homoseksuele relatie. Met betrekking tot de neergelegde geboorteakte wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er geen enkel objectief element voorhanden is dat de persoon van verzoeker aan het document kan verbinden. Aangezien verzoeker zelf stelt dat het document fouten bevat, kan er geen enkele bewijswaarde aan worden gehecht.

3.5. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij over de persoon waarmee hij gedurende bijna 2 jaar een (seksuele) relatie had (stuk 5, gehoorverslag CGVS, 2 augustus 2012, p. 24) bepaalde informatie kan verstrekken. Zelfs van personen met een geringe opleiding mag echter verwacht worden dat zij omtrent belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun asielaanvraag, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven (RvS 27 april 2000, nr. 86.933). Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker onwetend is over de vraag hoe oud zijn partner is, en denkt dat hijzelf ouder is, maar dit niet precies weet (*Ibid.*, p. 26). Op de vraag of zijn partner broers of zussen had, antwoordt verzoeker bevestigend, maar hij vermeldt er onmiddellijk bij dat hij hun namen niet kent (*Ibid.*, p. 27). Uit deze passage uit het gehoorverslag kan niet worden besloten dat er tijdens het interview iets zou zijn misgelopen, zoals verzoeker suggereert. Tijdens of bij de beëindiging van het gehoor werden hierover immers blijkens het gehoorverslag geen opmerkingen gemaakt. Door thans in zijn verzoekschrift de namen van de broers en de zus van zijn partner op te geven zonder aannemelijk te maken hoe hij zich deze namen plots herinnert, kan verzoeker het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen over zijn partner niet herstellen. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, is

het niet aannemelijk dat verzoeker de naam van de broer van zijn partner niet kent, terwijl hij beweert dat hij door deze laatste werd bedreigd toen hij voor zijn vertrek naar België in Griekenland verbleef (*Ibid.*, p. 10). Blijkens het gehoorverslag bevestigde verzoeker eveneens dat zijn partner naar school is gegaan, maar voegt hij hier onmiddellijk aan toe dat hij niet weet waar deze scholing plaatsvond (*Ibid.*, p. 27). Verzoeker verwijst hierbij naar de Afrikaanse cultuur en het feit dat hijzelf slechts tot 14-jarige leeftijd school heeft gelopen, maar deze elementen ontslaan hem niet van de plicht om zoveel mogelijk informatie te verstrekken over zijn partner. Verzoeker doet al deze gegevens af als details die weinig terzake doen, maar hij slaagt er in zijn verzoekschrift niet in de vaagheid over de persoon van zijn beweerde partner op te heffen. Door te benadrukken dat hij waarheidsgetrouw zou hebben verklaard dat zijn vriend graag voetbal speelde, hetgeen overigens niet kan worden geverifieerd, weerlegt verzoeker de vaststelling niet dat hij er tijdens het gehoor, ondanks herhaalde vragen hierover, niet in slaagt één anekdote te reproduceren die hij samen met zijn partner zou hebben beleefd (*Ibid.*, p. 28). Verzoeker ging zelfs zover te stellen dat zij nooit iets tezamen deden (*Ibid.*, p. 28). Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker nooit bij zijn partner thuis is geweest en geen enkele vriend van hem kent (*Ibid.*, p. 28), waardoor de commissaris-generaal rechtsgeldig kon besluiten dat de summier informatie die verzoeker over hun gezamenlijke activiteiten, zelfs indien zou worden aanvaard dat zij veel binnen bleven en tv keken, de geloofwaardigheid van zijn beweerde (homoseksuele) relatie met deze man ondermijnt. Bijkomend stipt de Raad aan dat de thans in het middel door verzoeker geopperde voorzichtigheid, die zou verklaren waarom hij zich onthield van publieke activiteiten en die volgens hem gerechtvaardigd wordt door de Ghanese context, haaks staat op zijn eerdere verklaring dat hij initieel geen schrik had voor problemen naar aanleiding van zijn homoseksuele geaardheid (*Ibid.*, p. 20) en dat deze angst pas opkwam na de mededeling van de (thans overleden) president John Atta Mills ongeveer twee jaar geleden. Het betoog van verzoeker is in elk geval niet van aard om het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen op te heffen.

3.6. Wat de verwijzing naar de “*Kylie Minogue*”-zaak voor het Britse Hooggerechtshof, naar een beslissing van het Noorse Hooggerechtshof (Verzoekschrift, bijlagen 3d en 4a) en naar een aantal persartikels dienaangaande (Verzoekschrift, bijlagen 3a, 3b en 3c) betreft, merkt de Raad op dat in de gevallen die aanleiding gaven tot de bewuste uitspraken de geloofwaardigheid van de homoseksuele geaardheid van de betrokkenen op zich niet ter discussie stond, maar enkel de openlijke beleving ervan, terwijl in onderhavig geval de verklaringen van verzoeker over zijn geaardheid *an sich* ongeloofwaardig worden geacht. In die zin kan de mededeling van staatssecretaris mevr. De Block dat de seksuele geaardheid een officieel criterium wordt om een asielaanvraag goed te keuren (Verzoekschrift, bijlage 4b) bijgevolg *in casu* niet dienstig worden ingeroepen.

3.7. Waar verzoeker stelt dat in de beslissing uit zijn verklaringen over zijn eerste homoseksuele ervaringen ten onrechte wordt afgeleid dat er sprake is van manifeste tegenstrijdigheden, dringt zich de vaststelling op dat verzoeker uitgaat van een onvolledige lezing van de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker eerst verklaarde dat hij, toen K. O. hem voor het eerst vertelde over relaties tussen mannen, er niet op lette, terwijl hij onmiddellijk nadien verklaarde dat hij verontrust was toen K. O. daar voor de eerste keer over begon (stuk 5, gehoorverslag CGVS, 2 augustus 2012, p. 19). Deze twee opeenvolgende verklaringen over zijn reactie op de eerste confrontatie met de uitspraken van zijn vriend K. O. over relaties tussen mannen, zijn inderdaad manifest tegenstrijdig, maar dit vormt niet zozeer de conclusie als wel één van de premissen in de besluitvorming van de commissaris-generaal. Hij beperkt zich verder in zijn verzoekschrift hoofdzakelijk tot het herhalen van eerdere verklaringen afgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal. Het louter herhalen van eerdere verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij geheel in gebreke blijft. Hoewel verzoeker wil doen geloven dat het tegendeel waar is, stelt de Raad vast dat uit het geheel van de verklaringen van verzoeker over het ontdekken van zijn geaardheid en zijn initiatie in homoseksuele betrekkingen, waarbij verzoeker stelde aanvankelijk niet aangetrokken te zijn tot mannen (*Ibid.*, p. 18) en dat “*zijn geest*” slechts “*daarop*” kwam na het hebben van seksuele betrekkingen met K. O. (*Ibid.*, p. 19), zelfs los van de vastgestelde tegenstrijdigheid, rechtsgeldig kon worden afgeleid dat deze allerm minst doorleefd overkomen en bijgevolg ongeloofwaardig zijn (Bestreden Beslissing, p. 2).

3.8. Zijn jeugdige leeftijd en beperkte scholing kunnen niet als verschoning worden ingeroepen voor het feit dat verzoeker zich geen vragen stelde bij zijn gedrag en geen schrik had voor een probleem toen hij betrokken geraakte bij homoseksualiteit, zoals hij zelf verklaarde (stuk 5, gehoorverslag CGVS, 2 augustus 2012, p. 20). Uit de informatie die door verzoeker zelf werd aangebracht, blijkt dat

“homophobic attitudes are prevalent across the country” (Verzoekschrift, bijlage 7g, Operational Guidance Note Ghana, UK Home Office, Border Agency, punt 3.10.9), waardoor nauwelijks kan worden aanvaard dat verzoeker gedurende 5 à 6 jaar homoseksuele relaties zou hebben gehad zonder zich bewust te zijn van de heersende homofobie om zich slechts na de uitspraken van de (thans overleden) president John Atta Mills te realiseren dat zijn geaardheid problemen kan opleveren. De door verzoeker geschetste evolutie, waarbij hij eerst niet wist dat er voor homo's gevaren bestonden en dat hij zich hiervan slechts bewust werd nadat de president zich tegen homoseksualiteit kantte en dit in de pers aan bod kwam, kan, gezien de door verzoeker zelf beschreven homofobe context van de Ghanese samenleving moeilijk worden aanvaard. Uit de informatie die door verzoeker werd aangebracht, blijkt immers dat er in Ghana bijna dagelijks homofobe artikels worden gepubliceerd en dat in het licht van de herziening van de Ghanese grondwet de *“anti-gay media-coverage”* nog is toegenomen (Verzoekschrift, bijlage 7b, *“Ghana: Lgbt community reacts to president’s denunciation of homosexuality”*). Het is, gelet op de geringe acceptatie van homoseksualiteit in de Ghanese samenleving, volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker zich, ondanks zijn jeugdige leeftijd of beperkte scholing, geen vragen stelde over de mogelijke gevaren. De Raad merkt bovendien op dat verzoeker, wanneer hij beweert wel degelijk op de hoogte te zijn van de gevaren, met name net voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst, nogmaals buitengewoon roekeloos te werk gaat door aan zijn vriend D. in Accra meteen op te biechten dat hij een homo was, relaties had met mannen en door de politie gearresteerd zou worden (stuk 5, gehoorverslag CGVS, 2 augustus 2012, p. 11), zonder dat hij zich voorafgaandelijk had vergewist van diens standpunt inzake homoseksualiteit. Verzoeker beweert weliswaar dat hieruit niet kan geconcludeerd worden dat zijn verhaal ongeloofwaardig is, maar hij toont daarmee nog niet aan dat zijn houding wel blijk zou geven van enige realiteitszin, indien men rekening houdt met de huidige stand van zaken in Ghana en zijn beweerde persoonlijke vrees. De Raad ziet trouwens niet in waarom verzoeker de verduidelijking omtrent de goede vriendschapsband met D, die verzoeker thans inroept als verklaring voor zijn openhartigheid, niet reeds had kunnen geven tijdens het verhoor (cf. RvS 3 maart 2000, nr. 85 818). Indien verzoeker werkelijk zeer nauwe vriendschapsbanden had met D. zou trouwens mogen worden verwacht dat deze op de hoogte was van zijn geaardheid, hetgeen verzoeker ontkende (*Ibid.*, p. 11). In elk geval kon uit de houding en het gedrag van verzoeker binnen de homofobe Ghanese context worden besloten dat zijn verklaringen over zijn homoseksuele geaardheid niet geloofwaardig zijn.

3.9. In zijn verzoekschrift beweert verzoeker dat hij contact heeft gelegd met de organisatie *“Why me”* en kondigt hij aan dat hij op hun bijeenkomsten aanwezig zal zijn, net zoals hij aankondigt contact te zullen leggen met D. H, die bij Fedasil verantwoordelijk is voor LGBTI-problemen. De Raad stelt vast dat het toevoegen van een informatief artikel over de organisatie *“Why me”* (Verzoekschrift, bijlage 6a) en een kopie van het visitekaartje van D. H. (Verzoekschrift, bijlage 6b) geen bewijs vormt van het feit dat verzoeker persoonlijke initiatieven zou hebben ondernomen om in België contact te zoeken met de (Zwart-Afrikaanse) holebi-gemeenschap. Hoewel verzoeker hiertoe ter terechtzitting werd uitgenodigd, maakte hij geen gebruik van de geboden mogelijkheid om eventueel de aangekondigde contacten met deze sleutelfiguren en -organisaties verder toe te lichten. Verzoeker slaagt er met deze stukken in elk geval niet in om de overwegingen inzake het weinig doorleefd karakter van zijn verklaringen over zijn geaardheid te weerleggen.

3.10. Uit het geheel van wat voorafgaat, kon de commissaris-generaal rechtsgeldig besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker over zijn homoseksuele geaardheid en -relatie en bijgevolg ook niet aan de vervolgingsfeiten die daaruit zouden voortspuiten. De Raad wenst bovendien te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

3.11. Specifiek met betrekking tot het door verzoeker geciteerde en als bijlage aan zijn verzoekschrift toegevoegde Franstalige arrest van de Raad (Verzoekschrift, bijlage 5), merkt de Raad op dat de verwijzing naar een arrest van de Raad niet dienstig is, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 16 juli 2010, nr. 5 885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3 679 (c)). Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker niet in het minst aantoonde dat zijn situatie overeenstemt met deze van de vluchteling uit het door hem geciteerde arrest aangezien de behoefte aan bescherming van deze vluchteling niet ten aanzien van verzoekers herkomstland, Ghana, maar ten aanzien van Senegal werd onderzocht.

3.12. In zoverre verzoeker in zijn middel aanhaalt dat de commissaris-generaal bij zijn beoordeling geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met de evolutie in de Ghanese maatschappij waar de homofobie is toegenomen en er zou moeten afgewacht worden hoe de wetgeving in Ghana eventueel zal worden aangepast, merkt de Raad op dat informatie omtrent de algemene situatie in Ghana een geloofwaardig asielrelaas kan ondersteunen, maar niet vermag de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen (RvS 11 januari 2010, nr. 5 170 (c)). Bij het bestaan van een ongeloofwaardig relaas is de commissaris-generaal immers niet verplicht onderzoek of toetsing te verrichten naar de toestand van het land van herkomst. De actuele situatie in het land van herkomst dient slechts nader te worden onderzocht indien verzoekers relaas voldoende geloofwaardig overkomt, hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS van 29 september 2004, nr. 135.540). Derhalve moeten eventuele wijzigingen in de Ghanese wetgeving niet worden afgewacht.

3.13. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en kan hij ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.14. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen manifeste beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

F. TAMBORIJN